

קולנוע

ישראלים שגראו עד היום, היו כל מיני ערבים. היו ערבים מתים, והיו ערבים בוגרים, והיו ערבים פחדנים, וערבים לוחים, וערבים אכזרים, וערבים מסוכנים. אבל ערבים, סתם ערבים, עדיין לא היו.

במותו של יהודי אפשר יהיה לראות בפעם הראשונה ערבי. ממש. בן אדם. נחמד. אוהב חיים. אנושי. דומה לכל מיני אנשים, יהודים ואחרים שרואים פה ושם, ברחוב, בחנות, במשרד.

אמנם הערבי הזה יהיה רק אקס סמרי רוף, והוא יגלם תפקיד של מפקח בולשת ערבי המנסה לשכנע חייל ישראלי (אסי דיין) לגלות סודות בטחוניים ישראלים, על-ידי כך שהוא מראה לו את החיים, ומוכיח לו שכדאי לעשות הכל למענם. אבל הידידות הנוצרת בין השניים, והיחסים המיוחדים שהם מפתחים ביניהם, יכולים לקרב הרבה לבבות יהודים ללבבות ערביים, ואולי גם ההיפך.

סרטים

לא מעיף

בדחיה

אני רואה עירום (אוריון, תל-אביב; איטליה) מה שטוב בסרט של אפינודות זה שיש בו אפשרות בחירה. אפינודה אחת לא מוצלחת באה אחריה השנייה, ואם גם זו לא הצליחה יש עוד שלישייה, וכן הלאה. הדבר אמור ביחוד בסרט אפינודות של הבמאי האיטלקי דינו ריזי, שהוא מטבעו מומחה להארכת בדיחות ולעיופון, ולשטיפתן בהמון המון מים.

בסרט של אפינודות יש לו פחות הזדמנות לעיף את הבדיחות שלו.

אפינודה קצרה, נמשכת חמש דקות: איכר פוול ושוטה מובא לדין על-ידי שני זקנים. "הוא הרס את התרנגולת שלי" מאשימה אותו הזקנה. "היא לא אוכלת, לא שותה, היא מזלזלת בתרנגול — ובכל התרנגולות האחרות."

השופט שואל את האיכר מה יש לו להגיד להגנתו, והוא מסביר איך הוא שכב לו בשקט בשדה, ואיך באה לה התרנגולת ועשתה לו קו קו במין קול כזה, והוא לא שם לב, או היא התקרבה עוד יותר, וליש פה אותו בכנף, ועשתה לו עוד קו קו, וכמובן שהוא לא מברול, אז מה הוא יכול היה לעשות.

זה הכל. זה קצר, זה תמציתי. זה מצחיק. בניגוד, למשל, לסק'י על שחקנית מפורסמת (סילבה קושינה) המביאה פצוע לבית החולים, וכל בית החולים, כולל הרופאים והאחיות והחולים מסתובב סביבה, עד שה סוף הצפוי מראש מגיע, באיחור של חצי שעה.

מה שמצחיק גם את האפינודות הפחות מוצלחות הוא משחקו העדין והנפלא של נינו מנפרדי, ואם לא מסיבה אחרת, כדאי רק בשבילו לראות את הסרט.

רמה

שכלית

שכזו

אחרי אחרי לפאריז (בקרוב, ירון, תל-אביב; ארצות-הברית) משהו מיוחד במינו. סרט כל כך טיפשי וחסר טעם לא יוצא לראות כל יום.

קודם כל טיפשית כל הסיטואציה: ראש משלחת רוסית וראש משלחת אמריקאית בחגיגה בינלאומית ביוון מתחילים לריב, ומחליטים להתחרות ביניהם מי יגיע ראשון לפאריז ברגל.

אחר כך טיפשיים הדיאלוגים: האמריקאי אומר לרוסי שאבותיו הלכו ברגל מאות קילומטרים, והרוסי אומר לאמריקאי ש הוא ברגני מנוון, ויהודי ממור המתווך ביניהם אומר להם שהעיקר זה השלום, ו-קשה לזכור את כל שאר ההברקות בהן מלווה אותה שיחה חסרת עניין.

אחר כך טיפשי כל מה שקורה להם בדרך: הם מנסים לחלוב פרה והפירה בור-חת. חת חת חת. הם מנסים לנגוב תרנגולות והשומר תופס אותם. מצחיק מאוד. הם מסרבים לשתף ביניהם פעולה, כי האחד אמריקאי והאחר רוסי. מלא משמעות. ועם כל הענינה הראויה, קשה לרדת לרמה של אותו סרט כדי לתאר אותו.

ישראל

לב

אל לב

אומרים בדרך כלל שמה שסרט אחד עושה המנגונים שלהם. ואם זו אמת, הרי הסרט מותו של יהודי, אם יצליח, יוכל לעשות למען השלום מה שלא יעשו עשר תנועות שלום.

כי בכל הסרטים הישראליים והחצוי

מה תראה מחר בטלביזיה?

חיור, בלאזה לזבוב — השלושרים. בארץ יש בהפקת תוכנית כזאת כמה וכמה בעיות שלא קיימות בארצות אחרות. הסביר ראלף עינבר, שהפיק את התוכנית. קודם כל: הרבה פיזמונים במיצעד מבוצעים על-ידי להקות צבאיות, או סולנים הנמצאים בצבא. לא תמיד אפשר להשיג אבי חם להקלטה, כי הצבא קודם לכל. את אבי טולידאנו, למשל, לא יכולתי בשום אופן להשיג, ולא היתה לי ברירה אלא להשמיע בתוכנית את הפיזמון עם רדת יום מתוך התקליט, על רקע של סרט גופים.

הבעיה השנייה היא בעיית כוח האדם.

בארץ על הבמאי להתעסק בכל כך הרבה תפקידים, שאף במאי בארץ אחרת לא נוגע בהם.

לשבתם של הזמרים הישראליים אפשר לומר, שרובם התרגלו במהירות לבעיות הכרוכות בהופעה כמדיום החדש. הם למדו לציית להוראות הבמאי, להביט למצלמות הנכונות — ולהניע את שפתיהם בהתאמה מלאה לפיזמון המנגון ברקע.

ניצה, חברת להקת פיקוד המרכז, תלויה בריתמות של מצנח במרומי האולפן, והיא מורדת לאיטה כשחבריה מבצעים את הלהיט שירו של צנחן. היא באה בחציית והשאלה את מכנסי אחד החיילים.

זנגוף; יפות יפות — הגשש החיור; החיים הפיים — יפות הנחיל; לא, לא, לא — רן אלירן; תלחץ על הבננה — הגשש ה-

צנחנית תלויה

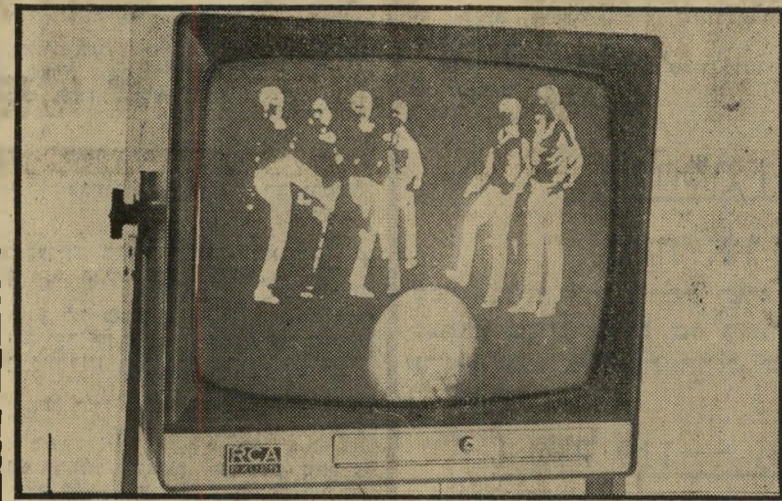
מי שיפתח את מקלט הטלוויזיה בי יום חמישי זה, יוכל לחזות במיצעד הראשון של פיזמונים עבריים של הטל-ויזיה הישראלית, שצולמה באולפני הסרטה ישראל-קנדה הרצליה. לפי שניתן לראות בעת הקלטה התוכנית בתחילת ה-שבוע, הרי שמבחינה טכנית לא יפול ה-מיצעד הישראלי מרמת תוכניות דומות בי-ארצות מפותחות, בעלות מסורת טלוויזיה ותיקה.

בעולם המוס המערבי נחשבת תוכנית ה-טלוויזיה הבריטית היטית העמדת (Top of the Pops) לתוכנית הטובה ביותר. חוקת גיה זו משודרת מדי שבוע, והיא נערכת בסני קהל נוער.

בתחילת התוכנית מופיעים על המסך שמות הלהיטים הנמצאים באותו שבוע ב-מיצעד 20 הפיזמונים הנבחרים, כשהם מוק-רים בסדר ההפוך המקובל: מן התחתית לצמרת. עורך התוכנית דואג להשיג כעשרה מתוך הלהקות או הזמרים המבצעים את ה-להיטים להופעה חיה באולפן, ואת אלה שאי-אפשר להשיגם באותו שבוע הוא מש-מוץ מעל גבי תקליט, כשהקהל באולם רוקד לצלילים.

אבי לא השתחרר

מי יצטרף הפיזמונים הטלוויזיוניים הישי-ראלי נערך על-פי הממוצע של ארבעת מיצעדי הפיזמונים העבריים ששודרו בי-שירי ישראל בתודש האחרון. ואלה שמות הפיזמונים והזמרים שישתתפו בו:
אוריאה — רבקה זוהר; שירו של צנחן — להקת פיקוד מרכז; מרטס — להקת פיקוד דרום; עם רדת יום — אבי טולידאי; העולם כולו נגדנו — להקת פיקוד די-

טכניקה מעולה

לצורך תמונה זו הופעלו שתי מצלמות, שיצרו מונטאז' של להקת פיקוד דינגוף עם כדור העולם, כשהם מש-מיני את הפזמון העולם כולו נגדנו. בסוף הפזמון הם דורכים על הכדור — והוא נעלם.

הבמאי ראלף עינבר (שני מימין), שעסק שנים אחדות בביזנס תוכניות של מיצעדי פזמונים בחו"ל, מדרך את השלושרים כיצד לנוע על הבמה כשהם שרים את הבלאדה לזבוב. הפקת התוכנית עלתה כ-20 אלף ל"י.

כמו בחו"ל